

Po poti.

To čast bo oj! zá-me in radost in sreča,

Ko bode vihrála zastava sloveča,
Ko švigal iz puške žareči bo blisk,
Med trombami glásil serénosti se
vrisk! —

Al slišali nijste, kar ravno smo
brali

V učilnici, kaj? — Pa znabiti ste
spali?““

„Nikakor ne! — Vendar dovólj je
o tem,

Obleke je škoda, ti v novič povém“ —

„Če tišči se mene, da moker ne boš,
Ter pazi na jerbas, moj pridni Ambrož!
Ne stopaj mi, Anica, zmiraj na nóge,
Saj vidiš, da dosti že imam nadloge.
Po Tinetu ti se oziraš, — zakaj?
Na cesto glej rajši preplavljeno zdaj!
Povedala bom, samoglavce, že mami,
Da tú pod dežnikom ti nijsi šel z nami.“

„Oj sestra preskerbna mi, Marta, nikari
Ne brigaj takó se za plašček moj stari!
Da bivaš na suhem in varnem le ti,
Ki mirno živela do konca boš dnij.
Pri vas je kaj družega, kajti čepeli
Vsi trije pri péči le boste, tam jeli
In pili, ter vedno kot kmetski ljudjé
Deržali se strehe domače gorké.““

„Pód tacim šatorom ne bom hodil jaz,
Naj dež me premoči, naj žuga mi mraz!
Slovenec sem terden, ne fantič mehák
In enkrat cesarski bom hraber voják.

„Ha, ha!“ se Ambrožek zdaj mali oglasi,
„Čuj, Tine, kakó se pač motiš ti časi!
Pri péči že zmiraj ne bom jaz ostal:
Če cesar ne bodem — pa bom general!“ —

Lujiza Pesjakova.

Škvorec.

Mej vsemi ptiči, ki se naučé tudi nekatere besede izgovarjati, je škvorec najrazumnejša ptica. Ta jako živa in jezična živalica se često navadi ne samo posamesne besede, ampak tudi cele stavke izgovarjati. Zato pa imajo ptičarji škvorca zeló radi.

Tacega škvorca je imel tergovce Jakob, ki je stanoval v najbolj ljudnatih ulicah velicega mesta Pariza. Akoravno je bil škvorec zapert v lesenej kletki, vendar je bil zmirom vesel, ter se je šalil z vsacim, ki je prišel v prodajalnico njegovega gospodarja. Če je kedó vprašal: „Kje je Jakob?“ škvorec je takój odgovoril: „V gostilnici!“ Ali če je kedó stopil v prodajalnico in vprašal: „Koliko veljá to blago?“ odgovoril je škvorec takój: „Dvajset soldov!“

Ta jezična in šaljiva ptica je privabila Jakobu mnogo ljudij v prodajalnico; zato je pa tudi Jakob imel škvorca neizrekljivo rad in za nobene novce bi ga ne bi dal od hiže.

V prvem nadstropji nad Jakobovo prodajalnico je stanoval star uradnik v mirovini. Imel je dvanajstletno hčerko, Floro po imenu. Deklica je imela